

БЛЪФ

© Георги Стоянов, *автор*

© Живко Петров, *дизайнер на корица*

София 2019

Сиела Норма АД

ISBN: 978-954-28-2819-8

Георги Стоянов

БЛЪФ

Руслан беше отпуснал удобно туловището си на големия стол, който страдалчески поскърцваше под тежестта му. Охранителната кабинка – неговото работно място – бе оборудвана с 9 монитора, 8 от които следяха обстановката в комплекса. Вниманието му в момента обаче беше отдадено на средния, където вървеше игрален филм с напрегнато действие в болница. Разказваше за човек, прекарал месеци в кома, и за необходимостта от вземане на решение дали да се прибегне до хуманно припиване или не. Клетникът нямаше роднини и не беше посочил свой близък, който да направи важния избор в такъв момент, и това усложняваше ситуацията до крайна степен. Руслан не бе толкова затормозен от сюжета на филма, колкото от играта, която мислено играеше сам със себе си – да реши кого той самият евентуално би натоварил с тази отговорност, ако нещата касаеха него. В ума си търсеше точния човек, който, ако, не дай боже, се наложи, да реагира адекватно и да освободи душата от тялото.

Майка му? Абсурд. Не би запазила самообладание, щеше да бъде напълно съкрушена. Неэффективна. Баща му? Дори не знаеше дали проклетият алкохолик е жив. Васил или Дима, колегите? Може би най-близките му хора в момента. Не. Вместо решение щяха да заплашват лекарите с побой и мъст или ще опитат да подкупят някого, от когото смятат, че зависи да живее. Хора без нужния подход и интелект. Последното важеше и за момичето, с което бе имал подобие на връзка в последните месеци. Сети се и за един свой братовчед, умно и намахано копеленце, определено. Можеше и да свърши работа. Обаче много се надуваше, играеше го важен адвокат и прекаляваше. А и не бяха толкова близки. По-скоро не. Изненада се колко е трудно да се намери човек за такова съдбовно решение.

– Какво правиш, теле? – прекъсна мислите му Жения, който нахълта в кабинката.

Жения, с прякор Къдравия, беше дясната ръка на боса, за когото работеше Руслан, и не пропускаше да провери лично поне веднъж на ден дали охранителят си е на поста.

Последният разпалено го въведе в сюжета на филма и му обясни казуса. И двамата замълчаха за минута.

– Доста шибан въпрос, вярно – заключи Жения и извади цигара.

– Аха. Ти? Кого би избрал?

– Де да знам. Сложна работа...

Двамата отново потънаха в размисъл, от който ги откъсна раздвижване в картината на първия екран. Три познати коли приближаваха портала. Руслан и Жения се спогледаха.

– Него! Него бих избрал – каза Жения с усмивка, кимайки към колите навън. Намигна на Руслан, отвори вратата и с бодр крачка се запъти към основната сграда.

Шефът се прибираше. Разбира се, определено шефът. Това е отговорът! – каза си Руслан. Космите по внушителните му ръце настръхнаха, макар всичко да бе на игра и във въображението му. Почувства се поласкан и изпълнен с умиление от мисълта, че човек като шефа ще се ангажира с негови лични неща. А дали наистина би се ангажирал? Да, шеше. Защото би било важна ситуация и защото шефът беше и точен наред с всичко останало. Освен това Руслан беше сред най-старите в бригадата. Доверен и ценен служител, на „ти“ с него. Успокои се. Късметлия съм, помисли си. Едва ли в целия свят съществуваше по-подходящ човек за такава задача. Шефът щеше да подходи хладнокръвно, да проучи и узнае всичко необходимо, да прецени наличните шансове и да действа. Да събере мнения и експертизи от компетентни хора. Ако трябва, ще ги позлати. Ако трябва, ще ги избие. Едно беше сигурно – при този залог нямаше карта с по-големи шансове за успех от шефа.

Развълнуван от тази мисловна игра и горд от крайния резултат, охранителят ентузиазирано излезе от кабинката, го-

тов да посрещне кордона. Първата кола спокойно влезе през портала, чиито врати се отваряха дистанционно, и го подмина. Втората управляваше Виталий, отскоро началник на охраната и съответно ръководител на Руслан. Шефът очевидно беше в третата този път. Често сменяше колите. Руслан не можеше да бъде сигурен заради тъмните стъкла. Виталий спря и свали стъклото.

– Какво става, теле, всичко наред ли е? Качи се горе на терасата с бинокъла да поогледаш наоколо. След 30 минути шефът излиза пак. Сам.

– Как сам бе, глупости! – отвърна Руслан с типичния си писклив глас, придаващ комичност на огромната му фигура.

– Като ти казвам сам, значи сам. Не философствай! Така иска.

– И никой няма да го вози даже? – попита Руслан, докато колата потегляше. В отговор получи отрицателно размахване на пръст през затварящото се стъкло.

Отиде за бинокъла и бавно, пуфтейки, се заизкачва по стълбите към най-високата външна тераса, за да хвърли рутинен поглед на пустите поля около къщата.

От дълго време не се беше случвало. Шефът наистина излезе сам. Шофираше една от колите, прибрали се преди малко. Намигна му приятелски и колата бавно подмина кабинката, давайки време на външните порти да се отворят докрай.

„Успех, Юри... Успех и късмет, където и да отиваш, каквото и да правиш“, пожела мислено Руслан и изпълнен с умиление, сърдечно махна с ръка на шефа. Излезе навън и неподвижен проследи с поглед отдалечаващия се автомобил. Обзе го необяснимо чувство на тревожност.

Няколко минути по-късно, докато колата се носеше из пустошта през петте километра, отделящи къщата от първите признаци на урбанизация, Юри още веднъж премисляше стратегията и решението си. Дръзко и опасно, нагло. Объркващо.

Значи е оправдано, каза си с вътрешна усмивка. Въпреки меланхоличното настроение, което го бе обзело напоследък, сега изпитваше вълнение от предстоящата среща. Бе готов да загине, както през повечето дни в последните три години. Напълно осъзнаваше риска за това, дори го беше удостоил с цифра – около 30% шанс за фатален изход днес.

За пореден път си даваше сметка, че именно такива действия му носеха предимството, което имаше. Неоправдано смелите рискове, неразбираеми за нормалните хора, дори за тези в подобно на неговото положение. Отново си припомни, че именно този подход го изкачи там, където е. Нямахше намерение да спира, колкото и изкушаващо да изглеждаше след всичко, което бе постигнал. Беше дал дума на себе си да се придържа към наложения принцип. Усещаше, че в момента, в който му изневери, всичко ще отиде по дяволите и постигнатото ще загуби смисъл.

Имението на Игор Жужин не беше далече. Намираше се в друга, слабо населена част на града, където неравномерно застроени къщи почиваха в подножието на малка хълмиста местност. В района имаше ниска растителност, някои от безкрайните масиви се обработваха. Последните два километра бяха по стръмен, безлюден път, отклонен от другия, идващ от Околовръстния. Шосето не бе в добро състояние. Маркировка липсваше, а от двете му страни заплашително надничаха недружелюбни храсти, преплетени един в друг.

Локацията със сигурност не беше избрана случайно и Юри знаеше, че скоро колата му ще попадне в обсега на контролирано наблюдение. Това, че идва само една кола, щеше да предизвика объркване и да наложи консултации в имението. Почуди се дали и точно в кой момент охранителите ще съобщят, че чаканият гост пристига вероятно сам, без охрана. Доколко бяха самостоятелни и решителни. Без съмнение, за човек с такъв статут работеха топ професионалисти, измежду най-добрите в занаята, с опит и умения да реагират адекватно в далеч по-сложни ситуации без менторски наставления.

И все пак това, че пристига сам, беше объркващо. Неочаквано. И важно. А неочакваното винаги буди тревожност. Определено щяха да го информират. Просто информация, без чакане на инструкции. Нямах да покажат объркване, най-малко Игор. Дали изобщо ще го спомене по време на срещата? Може би под формата на шега или дързък коментар, но в никакъв случай, показвайки смут. Подобни срещи бяха донякъде рутинност. При всички положения къщата беше оборудвана със специално помещение, където охраната да чака, докато срещата между началниците приключи. Разбира се, в присъствието на колегите им от страна на домакините. Та днешната визита очевидно променяше малко установената практика и вероятно ще породи коментари. Юри бе обмислил и отговор на евентуална забележка. *Всичко това – при условие че не ме затрият още преди каквато и да било среща*, помисли си Юри и се ухили иронично.

Портите се отвориха малко преди колата да ги наближи, и разкриха вътрешността на имението. Внушително, както беше и очаквал. Стотина метра виещ се път сред обширни зелени площи от дървета и високи храсти. По протежението му се мяркаха няколко охранителни будки и камери с различни размери. Неколцина видими въоръжени охранители и незнаен брой невидими. Пет-шест малки красиви постройки от различен вид с неясно предназначение се забелязваха недалеч, сред зеленитата. В края на пътя, на около 30 метра от входа на основната сграда, се очерта площадка, застлана с декоративен дребен чакъл. С преминаването на голямата кола камъчетата започнаха да пукат под тежестта на масивните гуми, сякаш алармираха за опасност.

Къщата беше голяма, със сиво-бял основен цвят на фасадата. Изглеждаше умерено луксозна. Тежеше авторитетно на централното си място в имението, без да носи усещане за излишество и кич. Юри се загледа в един от най-високите прозорци и неволно се замисли за господаря на този палат, за съдбоносните срещи, които провеждаше вътре, за клетниците, изгубили живота си из незнайните му пространства.

Среден на ръст мъж се появи като че от нищото и учтиво му направи знак да паркира, след което елегантно отвори шофьорската врата и погледът му бързо и прецизно пробяга през вътрешността на колата и по самия водач. Бе около 40-годишен, с безизразно и студено лице с азиатски черти. Юри бавно излезе от колата след нова безмълвна и учтива покана с ръка. Следващият жест означаваше, че предстои задължителното претърсване, като съдържаше в себе си известна доза делово извинение. *Класа*, помисли си Юри. Допадаше му всеки детайл от преамбюла към срещата. Би описал всичко с една-единствена дума – професионализъм. Без формалности, без демонстрации, без излишно губене на време. Разбира се, Игор щеше да го чака горе, съвсем в реда на нещата. Да се очаква той да го посрещне, бе прекалено. Позицията на Юри към този момент не го предполагаше, макар че неизясненият му докрай статут в подземния свят подхранваше безброй слухове и градски легенди. Ефект, който самият той съзнателно търсеше и великолепно контролираше в последните години.

Вратите на къщата бяха отворени от друг охранител, здравеняк с полуобгорено лице. Кимна механично, с насилена учтивост и огледа внимателно посетителя. Поздравът остана без отговор, но погледите им се срещнаха за момент и Юри неволно упражни нещо, в което беше прекалено добър. Прочете мислите му. *Това ли е? Този ли е? Мистериозната важна клетка, за която толкова се шуми в последно време? Тоя ли е избил десетки? От този ли се страхуват всички?* Охранителят задържа вниманието си върху неестествено свитата в лакътя лява ръка, която Юри държеше винаги така вследствие на стара травма, и започна да прехвърля в главата си чутите слухове за огромната му власт. За близка лична връзка с могъщи структури, с влиятелни държавни хора, с Москва, с армията и още, и още. Слуховете трудно се връзваха със средния ръст, семплия костюм и младежкото спретнато излъчване. И все пак имаше нещо у този особняк, което правеше силно впечатление. Очите. В погледа на Юри прозираше странна комбинация от отровна

налудничавост, интелект и решителност. От нея и кораво теле като охранителя можеше да настръхне. Едно трудно описуемо, хипнотизиращо, свръхчовешко, зловещо спокойствие, което кара човек да не знае какво да очаква. А незнанието обикновено плаши. И кара хората да стоят настрана. Това и направи охранителят – отдръпна се, пропускайки колегата си с азиатските черти и следващия го гост.

Големият Игор Жужин го очакваше в пестеливо оборудвана зала на горния етаж. Интериорът се изчерпваше с работно бюро и малък кът за почивка в ъгъла – диван и два тежки фотьойла, разположени около елегантна ниска маса. До стената просветляше стъклена секция с бутилки, а подът впечатляваше с масивния си дървен паркет.

Двамата мъже се виждаха за първи път официално, очи в очи. Игор беше слаб и сух, неохотно преминаващ през втората половина на петдесетте, с изразителен нос, хищнически поглед и оредяла сива коса. Харизматичен. Присъствието му изпълваше стаята, от спокойната му фигура струяха власт и увереност. Носеше класически сив костюм, падащ свободно върху кокалестата му фигура. Юри беше запознат с повечето потвърдени факти от биографията на домакина си, както и с голяма част от слуховете. За едно нямаше съмнение – със сигурност бе измежду тримата най-влиятелни хора в цялата област.

Историята му беше характерна за 90-те години в страните от бившия соцлагер. Времената след смяната на режима бяха безмилостни към повечето хора, но много благодатни за предприемчивите и безцеремонните. Игор беше от вторите. Успешно преминал през противоречивото начало на прехода, сега притежаваше истинска империя от бизнеси, повечето от които напълно легални. Даваше хляб на стотици хора и се радваше на огромен политически комфорт. Хора от цели звена на местната администрация и държавната управа му дължаха своето място в йерархията и с готовност отвърщаха с лоялността си. Градският транспорт, голяма транспортна компания, мрежа от паркинги в центъра, вестник и радиостан-

ция. Това бяха малка част от легалните дейности, чиито конци дърпаше Игор.

Домакинът протегна сухата си ръка за поздрав и покани Юри в мекия кът с бърз жест, който би подсказал на схватлив гост, че срещата няма да продължи дълго и самото провеждане е проява на добра воля.

– Сам-самичък си, млади приятелю, бюджетни съкращения вероятно... – пръв наруши мълчанието Игор през добре преценен смях, който прозвуча естествен и приятелски.

Юри също искрено се засмя и отвърна директно:

– От онова, което съм чувал, ако Игор Николаевич реши да те затрива, 3–4 големи коли с едри мъже вътре няма да са това, което ще те спаси...

Домакинът завъртя глава, все още усмихнат:

– Остави ме мене, в тия времена районите са опасни наоколо, коварни хора много.

Юри повдигна ръце с длани, полуобърнати към тавана, и сдържано продължи:

– От това, което съм чувал, малко са неразумните, дето ще дръзнат да атакуват гост на Игор Николаевич...

Мъжът кимна пестеливо със суха усмивка и вдигна чашата си в знак на добра оценка към проявеното остроумие.

Разговорът започна делово с транспортните въпроси, които трябваше да бъдат обсъдени. Но след изминали едва пет минути и двамата мъже неволно замлъкнаха и се ослушаха. Хеликоптери. Два на брой, приближаващи. Игор стрелна за секунда Юри с питащ поглед и веднага осъзна, че се е издал. Опита се да го прикрие със спокойно движение към бутилката на масичката. Сигурен беше обаче, че събеседникът му е успял да прихване част от мислите му. Бе една от онези интересни ситуации като при надлъгване на умели шахматисти или покер играчи: „Аз знам, че ти знаеш, че аз знам“... и така нататък. Юри от своя страна успя да реагира по-бързо на този случаен подарък от съдбата и се опита да го използва, поставяйки на лицето си спокойна, приятелска усмивка. А Игор се чуде-

ше беше ли възможно този новобранец да ползва хеликоптери за охрана? Толкова да е високо вече? Привидно да идва сам, а всъщност зад гърба си да има неподозирани ресурси. Припомни си слуховете, на които се беше изсмял, че копелето е лична марионетка на хора от най-високи политически кръгове в Москва. Абсолютно недосегаем. Беше странно това да е така и той самият да не знае. И все пак какви ли не неща се говореха за Юри – версии, градски легенди, мистерии... Мисълта му обходи различни възможности и имена, с които този младеж би могъл да е свързан. Не, нямаше логика. А дългият опит го бе научил, че нещата винаги имат определена логика. Потърси безуспешно издайническа нотка по лицето или в жестовете на Юри.

Поколеба се още няколко секунди и взе решение. *Хеликоптерите са чиста случайност.* Гражданска отбрана, военни, държавни или нещо от сорта. Наоколо бяха предимно голи поля и теренът предполагаше опити или учения от подобен тип. Каквото и да бе, ако представляваше опасност, хората на покрива вече знаеха и вземаха мерки. Но въпреки тази успокояваща мисъл подсъзнателно остана горчива капчица съмнение. Тези съображения му отнеха не повече от две-три секунди, а следващите две Игор посвети на друго. *Дали да не премахна наглеца? Тук и сега, на момента. Може да бъде организирано за минути. Като ще се прави на изненадващ и дързък, да бъде изненадан подобаващо. Да премахна наглата, фалшиво скромна усмивка. Дори е много удобно, сам се сервира. Каквото и да има навън, ако изобщо има нещо, няма да е сериозна пречка. Със сигурност. Който и да го подкрепя и снабдява с власт, ще бъде наказан за наглостта си.* Последствията нямаше да са нещо, с което Игор – при наличните му ресурси – да не може да се справи. Освен това такива дела са нужни периодически, ако се опитваш да запазиш мястото си на върха. Нещата, които въртеше Юри в транспортната сфера, лесно щяха да бъдат погълнати от структурите на Игор. Бързо и естествено. Идеята беше примамлива. Много.

Юри от своя страна знаеше, че хеликоптерите са чиста случайност, както и точно какъв ефект ще предизвикат. Затова се постара да изглежда съвсем естествено, сякаш наистина може да има общо с това. За него самия нямаше причина за допълнително притеснение. Ако изобщо така може да се нарече това, което изпитва човек в неговото положение: попаднал за пореден път в такава ситуация. Осъзнаващ, че животът му може да приключи всеки момент. Майната му! Фрийролинг. Сдържаната приятелска усмивка не слизаше от лицето му.

Игор набра бърз номер от телефона на масата и поиска голямо шише студена вода.

Вода?! Кодирано нареждане по-скоро... Притрябвала му е вода точно сега, помисли си Юри.

И въпреки че не допускаше нещо да се случи точно сега, погледът му инстинктивно потърси входа и прозорците на стаята. След секунди вратата се отвори след протоколно почукване. В стаята влезе костюмиран едър мъжага. В едната ръка носеше кристална гарафа с вода, а другата държеше отпусната, залепенa за тялото. По устните на Юри пробяга едва забележимо нервнo потрепване. Нямаше логика да действат сега, никаква. Щеше да е глупаво, имаше по-удобни моменти. Неразбираемо. Дезориентиращо, като ходовете, които самият той често предприемаше. С тази разлика, че бе безсмислено да объркваш човек, който след минути ще е мъртвец. Може би сплашване? Тест на реакциите му? Възможно, ставаше въпрос за легендарния Игор Жужин все пак.

Просто вода, приятелю, не се вълнувай – бяха мислите на Игор.

Бе отхвърлил идеята за премахване почти веднага. Най-вече поради една-единствена причина – харесваше копелдака. Допаднаше му още от слуховете за него, понрави му се и в първия момент на срещата им. Имаше стил, класа. Държеше се уважително, без евтини демонстрации. Способен, хитър, куражлия. Мъжко момче. *Повече мъжки момчета трябва в тия педерастки времена.* И просто така, в рамките на няколко

секунди, по подобие на римски император, Игор реши съдбата на госта си. Щеше да живее. Засега. И в основата на това решение лежеше чиста и неподправена човешка симпатия. Този модерен „император“ отдавна бе стигнал ниво, от позицията на което можеше да си позволи такива мотиви да определят действията му.

Продължиха разговора изцяло делово. Стигнаха бързо до съгласие и споразумение. Светкавично. Мислеха сходно, знаеха местата си, никой от двамата не се опитваше да изтръгне нещо повече от предвидимата печалба, която и двете страни щяха да имат от бъдещите си съвместни действия. Юри откри, че също харесва събеседника си. Това, което видя, надмина очакванията му – проникателност, предвидливост, опит. Умела тактика. Нито част от успеха на този човек не беше дошла случайно. Този съвременен бизнесмен не беше ходил в бизнес училище. Нямаше магистърска степен. Не беше стажувал и катерил корпоративна стълбица стъпало по стъпало. Да имаше най-много средно образование. Но вероятно би се справил впечатляващо по-добре от всеки изпълнителен директор на модерна компания или държавен управник, ако заемеше мястото му. Талант! И то разработен.

Юри имаше теория по този въпрос. Всеки човек притежаваше определени таланти. Беше гледал като малък филм за мафията, в който главният герой постоянно повтаряше, че няма по-пагубно нещо от пропиления талант, и категорично се съгласяваше с твърдението. Шофьорът на такси може да има нечуван талант за танцор и никога да не го разбере. Охранителят на покрива като нищо е с фамозни заложби по рисуване или пък фина механика... и така нататък. Бе трудно да се открие най-силният талант на човек и да се работи върху него. В редки случаи се получаваше. Игор беше такъв пример – вроден талант, усъвършенстван до най-високи нива на ефективност.

Срещата бе към своя край и Юри инстинктивно осъзнаваше, че ще оцелее и този път. Здравият разум обаче го караше да изпитва известна доза вълнение.

След като колата му спокойно пое по Околовръстния път, вече знаеше, че покушение няма да има. Наистина беше оцелял, още веднъж. Изкачил поредното стъпало. Поредният безразсъдно смел ход. Поредният успех. Още едно благоприятно завъртане на заровете. Докога? Юри имаше много добра представа за статистическа вероятност и шансове. Нямахме начин да повтори още много такива ходове. Факт. Все едно човек да хвърли тура четири пъти поред и да се надява на още. Всъщност нямаше изгледи да остане жив следващата половина година. Знаеше го със сигурност. В главата му започна да се заражда идея, на която се усмихна. Потресаваша. Смела? – определено. Самоубийствена? – категорично. Нечуван ход, с който нямаше как да загуби. Поналудничав от всички досегашни. Оставаше само да оцелее до възможността да го осъществи. Настъпи газта и пое към къщи.

***

1980 г.

Десетгодишният Юри отдавна знаеше, че е осиновен. Не беше наясно къде и при какви обстоятелства се е родил, не му и пукаше. От ранна възраст бе развил прагматично и философско отношение към заобикалящия го свят. Осъзнаваше, че запознат с фактите или не, това не би променило съществено настоящото му битие. Затова и не повдигаше въпроса пред никого, включително и пред баща си. Отнасяше се с уважение и почит. Вроденият му интелект и тихата природа спомагаха да бъде сравнително безпроблемен и добър син дори в най-немирните години за всеки младеж.

Въпреки че не даваше израз на синовна обич, бе привързан към родителите си и се стараяше да улесни максимално живота им. Представяше се нормално в училище и рядко имаше неприятности с дисциплината – с изключение на обичайните момчешки схватки и приключения. При едно от тях падна от невысока тераса и нарани лявата си ръка. Счупеното зарасна